

Ein grund til at framfærslan í stöðum var heldur tom, vóru tempoini. T.d. í satsinum „And He shall purify the sons of Levi“, sum kundi verið væl frískligari spældur og sungin. Men aftur fyri stóðu tær longu kolaturgongd-irnar í kórinum sera týðuligar fyri oyrum okkara. Tað tú vinnur í øðrum endanum er vandi fyri at missa í hinum. Hetta er jú spurningur um at finna ta ørfinu javnvágina.

Sjálvsagt vóru eisini partar, har leiðarin fann hesa javnvág. Kórsaturin „And the glory of the Lord shall be revealed“ t.d. hevði tað heilt rætta steivið. Slepptu heldur ikki undan at nevna bassariuna „The trumpet shall sound“, sum var bergtakandi - hevði gott stev, ta neyðu konsentratióinina og framúrskarandi trompetspæl.

Hjá kóri og orkestri eydnaðist framfærslan sum heild væl, viðhvørt frálíka væl. Javnvágin í kórinum var tó merkt av, at kvinnurnar vóru væl betur mannaðar.

Solosangararnir komu flestallir sera væl frá sínum

pørtum.

Ein tann mest hugtakandi løtan var eftir mínum tykki, tá Lars Thodberg Berthelsen, bassur, sang resitativíð „For behold, darkness shall cover the earth“, har orkestrið byrjaði heldur skjótari, enn vanligt er. Ein sannførandi og óvantaður háttur at lýsa innihald tekstsins.

Tenorsangarin Ernst S. Dalsgaard hevur hjarta, ljómandi tenoródd, sum hóskar so stak væl til oratoriu- og passióntónleik. Hugtakandi var at hoyra hann syngja t.d. ariuna „But thou didst not leave his soul in hell“, sum varð sungin bert saman við fiólsolo og basso continuo.

Martina Esslinger sang av hjarta og hevur vakran altiljóm, men helst væntar henni nakað av útbúgving og royndum, áðrenn hon kann standa þúra ósmæðin á teimum stóru konsertpallinum. Sera spell kortini, at vit ikki finga at hoyra dacapo-partin í ariuni „He was despised“.

Tað var tó Berghild Poulsen sum kom mest óvart á undirritaða í øllum førum.

Ikki minst í ariuni fyri alt og sopran „He shall feed his flock“, sum rættiliga fekk flekk flog, tá Berghild tók undir við orðunum: „Come unto him all ye that labour“. Berghild mennir seg stóðugt sum sangara og sýnist at vaksa við hvørjari uppgávu. Hóast hon snávaði í ariuni „I know that my redeemer liveth“ nervaði tað lítið. Hon fann tráðin aftur og sang ariuna at enda við fullari sannføring.

Tað er altíð stórfringið at hoyra Messias - verkið er av sonnum inspirerað úr enda í annan. Sum áhoyrari vart tú hetta kvöldið tó bert stundum tikið inn í ta dramatisku frásøgnina. Kann vera, at ein venjing afturat hevði gjørt alstóran mun.

Havnarkórið við Ólavi Hátún á odda hevur áður givið okkum frálíkar tónleikaupplivingar, og tað gera tit vónandi aftur.

